

det her omhandlede Honorar, skal jeg ikke forsøge at træffe nogen Afgørelse af her — Arbejds- og Fabriktilsynet mener det jo ikke muligt. Der er jo ogsaa, fra vi var oppe paa 3 Kr. pr. foretaget Tilsyn, sket en Nedsættelse, og at gaa ned til den ene Krone, som man gav pr. udført Tilsyn, før de store Prisstigninger indtraadte, tvivler jeg dog paa, det ærede Medlem vil anbefale; men der er jo ikke noget i Vejen for, at der, hvis Sagen, hvad jeg antager vil ske, henvises til Behandling i et Udvalg, der kan forhandles om de Tanker, som det ærede Medlem her har fremsat med Hensyn til Maaden, hvorpaa Honoraret skal beregnes. Det ærede Medlem mente fremdeles, at der var Anledning til at honorere Ekstrasyn højere end ordinære Syn. Ogsaa derom erklærede jeg mig villig til at forhandle, da det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for den samme Betragtning i Fjor, og han skal finde mig rede til en saadan Forhandling ogsaa i Aar.

Derimod forstaar jeg ganske vist ikke, at det ærede Medlem udtalte, at efter hans Formening maatte der kunne spares paa andre Omraader indenfor Arbejds- og Fabriktilsynet, thi, sagde det ærede Medlem, denne Institutions Budget er vokset stærkt, fra godt 1 Million i 192—22 til 1½ Million i 1922—23, og derfor mente det ærede Medlem, at Bespareselser maatte være mulige. Men det ærede Medlem har aabenbart kun lagt Mærke til den samlede Sum paa Arbejds- og Fabriktilsynets Udgiftsbudget, men ikke til, hvorledes denne Sum fremkommer, thi saa vilde det ærede Medlem vide, at det er Tillægsbevillingen paa de 500 000 Kr., som giver Anledning til denne Forhøjelse; og den fremkommer netop derigennem, at en Mængde Kommuner, først efter at de gentagne Gange var anmodet om at indsende Opgørelser over, hvilke Udgifter de kommunale Maskintilsyn havde foranlediget, indsendte Beretning derom, saaledes at der skete Afvikling for en hel Række Aar ved Tillægsbevillingen til Finansloven for 1922—23. Derved indtraadte den stærke Stigning i Budgettet, og det ærede Medlem vil jo ogsaa have lagt Mærke til, at baade for indeværende Aar og paa den Finanslov, som det høje Ting for Tiden har til Behandling, Finansloven for Aaret 1924—25, er der en væsentlig Nedgang i Udgiften i Sammenligning med 1922—23, saaledes at man for 1924—25 er naaet ned til at foreslaa et Beløb, som ligger under Millionen.

Der er her af flere ærede Ordførere gjort opmærksom paa, at Besparselsen ved Elevatortilsynet ikke staar i Forhold

til det, som det vil koste at opkræve Beløbene, og det er muligt, men paa den anden Side vilde det vel ogsaa kunne tænkes, at man kunde finde Former, som vilde gøre det muligt at gennemføre en noget billigere Administration. Det forekommer mig, at den, der i første Række er interesseret i, at hans Elevator er i Orden, er Elevatorejeren selv, og at det derfor er ganske rimeligt, at han maa afholde de Udgifter, som følger med det offentlige Tilsyn med, at dette Apparat er i Orden.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mener, at Ændringen til § 35 i Fabrikloven, som jo er Hovedsagen i Lovforslaget, vil give Anledning til en forøget Administration. Deri kan jeg aldeles ikke give det ærede Medlem Ret. Administrationen vil blive akkurat lige saa simpel, naar Lovforslaget er gennemført, som den er den Dag i Dag. Kommunalbestyrelserne skal blot have Refusion hos de enkelte Maskinejere, medens de nu skal have det hos Staten. De kan opkræve disse Beløb hos de Personer, som skylder dem, samtidig med at de opkræver Skattebeløbet hos dem. Den Sag er derfor ganske simpel og forekommer mig overhovedet ikke at være Omtale værd, naar man da ikke vil søge at lægge de Sten i Vejen for dette Bespareselsforslag, som det overhovedet er muligt at lægge i Vejen for det. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard siger ogsaa, at han finder ingen som helst Anledning til at gaa til denne Ændring, for derved bliver der Ulighed overfor Arbejds- og Fabriktilsynet som Institution. Jeg vil dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at vi i Fjor gennemførte en Ændring med Hensyn til Udgifterne i Anledning af Tilsynet med Dampkedler paa Landjorden. Det foreliggende Forslag tilsigter en lignende Ændring, hvad Udgiften til Maskintilsyn angaar, og tilbage bliver der da for Arbejds- og Fabriktilsynets Budget alle de Udgiftsposter, som angaar selve Administrationen af dette Tilsyn, og dette maa findes at være rimeligt. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at en hel Mængde af de smaa Maskinejere Landet over ikke behøver andet Tilsyn med deres Maskininstallationer end det, der foretages af de kommunale Maskintilsynsmænd. Den Betyrrelse, der derigennem skabes, er de vedkommende altsaa i allerhøjeste Grad interesseret i at faa tilvejebragt, og det er da ogsaa naturligt, at ikke det offentlige, men de vedkommende selv bærer Udgifterne derved.

Jeg maa derfor fastholde Ønskeligheden af, at Lovforslaget gennemføres, og